

# Virágvasárnap

Lk 23,1-49

**„Elém vezettétek ezt az embert mint a nép lázítóját”**

Szenvedés idején sokan gondolnak Istenre, vagy segítségkérés formájában, vagy vádolva, de egy biztos, hogy a hit a szenvedést tudatosá teszi. Sőt felveti a kérdést, hogyan engedheti meg Isten a szenvedést, vagy mi a célja vele. Büntet, figyelmeztet? Talán éppen a szenvedésben nyilvánul meg a gonosz hatalmak ereje Istennel szemben?

Szenvedni sokféleképpen és sokféle okból lehet. Fizikailag szenvedünk, ha például fáj a fogunk vagy a fejünk. Az erős fizikai fájdalmakat az orvostudomány sok esetben gyógyszerrel enyhíti vagy megszünteti, mégha nem is tudta feltárni a szenvedés okát. Sokkal nehezebb a gyógyítása a nem egykönnyen lokalizálható lelki szenvedésnek. Ezt az érzést legtöbbször igazságtalan csapásként élik meg. Természetesen megtörténik, hogy szenvedés közben az embernek eszébe jutnak bűnei, a másoknak okozott hasonló szenvedései, és ekkor a szenvedés megtisztíthatja a személyt.

De mindezek az eszmefuttatások nem terelhetik el figyelmünket arról, hogy van igazságtalan szenvedés. A magyar történelem közelmúltjában, sokaknak, értelmiségieknek és műveletlen embereknek kellett elviselnie a koncentrációs táborokban, a hadifogságban, a Gulagon, Recsken, Kistarcsán az értelmetlen szenvedés nyomorúságát. Az emberek által előidézett nyomorúság némileg csak akkor enyhül, ha annak igazságtalanságát az egész társadalom elismeri, sőt a börtönőrök is bocsánatot kérnek. Sajnos ez alig történt meg. A meggyötörtek magukra maradtak a szenvedéssel, életüket, fiatalságukat megnyomorító élménnyel. Akik így kerülnek testközelbe a szenvedéssel, azok számára többé nem elvont filozófiai kérdés a szenvedés, hanem életük alapvető kérdése lesz, ugyanúgy, mint a hit.

Sokan egész életükben menekülnek a konfliktus és főleg a szenvedés elől. Számukra a harmónia azt jelenti, elkerülni az életnek azt a területét, ahol a szenvedéssel találkozni lehetne. Ezért nem járnak kórházba és temetésre, nem szeretik a nyomornegyedeket látni, és ha koldust látnak, messzire elkerülik. Operett világban élnek, távol a való lélettől, amelynek mindig része a szenvedés.

Vannak, akik érzéketlenek mások problémái iránt. Mindig meg tudják nekik magyarázni, hogy azért szenvednek, mert nem voltak elég okosak, ügyesek, vagy egyszerűen ostobán viselkedtek. Akadnak, akik maguk ugyan nem szenvednek, de legalább eljutnak az együttérzésig. Rövid időre bele tudják magukat élni mások szenvedésébe, de aztán nem foglalkoznak vele, hanem csak a maguk nehézségeit emlegetik.

Jézus nem hátrált meg a szenvedés elől, nem volt érzéketlen a szenvedő emberekkel szemben. Tudta, hogy a szenvedés része az emberi életnek. Sőt azt is tudta, az emberek megváltója csak úgy lehet, ha magára veszi szenvedésünket. Szeretetből vette magára a szenvedésünket, azért, mert csak így tudta megmutatni Isten szeretetét irántunk, bűnösök iránt, hogy szenvedett és meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk.

A passiótörténet ezért felkavaró, mert benne Jézus, az Isten küldötte, a Megváltó, egészen esendő, megvetett emberré lesz az emberi érdekek játékszerévé. A szenvedést egész konkrét formában viseli el, a kezén, a lábán, a bordái között érzi a fájdalmat, sőt a kereszten fizikailag is szíve utolsó dobbanásáig szenved. Teszi mindezt anélkül, hogy szidná a katonákat, a báméjszkodókat, a részvétlenekeket, avagy az Isten ellen fordulna. Jézus a szenvedés királyi útját mutatta meg ezzel a tetteivel, hogy visszavezessen bennünket az Istenhez.

Valahányszor keresztutat járok, passiót végzek, minden alkalommal azon töprengek, vajon én meddig tudnám követni a szenvedésnek ezt az útját. Vajon külső szemlélője vagyok csupán ennek a történetnek, vagy itt is követni tudom Jézust, és nem csak a kenyérszaporításkor lelkesedem érte.

## **Jeruzsálem leányainak imája**

*Urunk, Jézus! Mérföldetlen fájdalommal tekintünk rád, meggyötört arcodra, véres ruháidra, összevert testedre. A világ összes bűne nyomta vállad a kereszt súlya alatt. Mégis, amikor az imént elhaladtál mellettünk, szóltál hozzánk. A hangod megnyugtató volt, de amit mondtál, még inkább sírásra fakasztotta lelkünket, és ajkunk még inkább megtelt jajgatással. Hiszen most már magunkat és gyermekeinket siratjuk.*

*Ó, drága Jézus! Bocsáss meg népünk véneinek, papjainak és fiainknak, akik nem ismertek fel téged, üdvözítő Királyunkat. Hiszen ha veled, a zöldellő fával ezt tették, akkor mi fog velünk történni, akik viszont száradunk? Ó, Urunk Jézus, kegyelmezz nekik, nekünk és gyermekeinknek, hogy ne érjen minket akkora csapás, hogy azt mondjuk: „boldogok a meddők”, vagy hogy: „hegyek, szakadjatok ránk, dombok, takarjatok el”. Könyörögve kérünk, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek veled. Amen.*